

SABLE SORENSEN

PŘELOŽILA
KATEŘINA TOMCOVÁ

VLČÍ POUTO

SÉRIE KREV NOCTURNY

COSMOPOLIS

VIČÍ POUTO

SÉRIE KREV NOCTURNY

SABLE SORENSEN

Přeložila Kateřina Tomcová

DIRE BOUND: Copyright © 2025 by Sable Sorensen

All rights reserved

Map copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado

Exclusive content copyright © 2025 by Sable Sorensen

Cover art © 2025 by Sasha Vinogradova

Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Kateřina Tomcová, 2026

ISBN 978-80-271-6052-5

*Pro všechny,
kdo přetavili svou bolest v sílu.*

NOCTURNA

HORY

OSTROŽALNÉ

RABENFROST

VLČÍ HORA

STURMFROST
MĚSTO SPOUTANÝCH

INSEFALL

LEDOLES

FARMÁŘSKÁ PŮDA

FARMÁŘSKÁ PŮDA

EISENFALL

NACHTFALL

FRIGÉNSKÉ
MOŘE

TRNOVÁ ZÁTOKA

VÁLČNÁ FRONTA

ROSNOROH

VOLKENFROST

BLUMENFALL

SANGRÉNSKÉ
MOŘE

SLUNEČNÁ

VÁLEČNÁ FRONTA

GRÜN FALL / ZELENEC

SPICÁKOV

SLABOKRKÝ

FARMÁŘSKÁ PŮDA

FARMÁŘSKÁ PŮDA

OSTRÝ MĚSTEČEK

ŠEROMÍZA

KŘEZLATY

SVITNÁ

POPELEČNÝ TŮŇ

BRIGHTBANE

ASTREONA

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Tato kniha obsahuje explicitně zpracovaná témata, která mohou být pro některé čtenáře znepokojivá. Patří mezi ně grafické popisy násilí a sexuálních scén, vyobrazení duševního onemocnění, sebe-poškozování, domácího násilí, gaslightingu, úmrtí rodiče a úmrtí zvířete. Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

Do pravého oka mi ukápne krev. Jednou. Podruhé. Oslepuje mě a zároveň spaluje.

Trhnu sebou a bolestně zanaříkám. Šíleně to pálí, ta krev v oku.

Ta bolest je skutečná.

Můj náрек ne.

Jestli existuje něco, co jsem se za třiadvacet let života naučila, je to tohle: Ženská bolest dodává mužům sebevědomí. Hluboko v jejich nitru probouzí jakýsi instinkt, který jim velí věřit, že mají navrch, ačkoli veškeré logické důkazy přímo křičí do světa, že to tak není.

Sebevědomí muže ponouká k nedbalosti.

A nedbalý muž je snadný cíl.

Dnes večer jsme v nějakém skladu jantarovice v Jižní čtvrti a ve vzduchu se vznáší čpavý pach hniјícího ovoce. Okraje ringu lemují hořící pochodně, které osvětlují náš zápas a na všechno ostatní vrhají pokroucené, roztančené stíny. Dav teď sice v očekávání utichl, i tak mi ale prostor připadá přeplněný.

Výborně. Čím početnější publikum, tím větší výhra.

Ozývá se dunivé *bum, bum, bum*. Můj protivník se těžkým krokem pomalu přibližuje. Je to rozložitý svalovec o dobrých pět palců vyšší než já, takže je nepochybně přesvědčený o své převaze. Tenhle typ člověka vůbec netuší, jak smrtonosná může být ladnost.

„Budeš litovat, že ses narodila, holčičko. Půjdeš pod zem, a nebude to pěkněj pohled.“

U bohyně, to je ale suchar. Jenže publikum mu to baští, aspoň podle okolního běsnění.

Do oka mi pořád kape krev. Slušně mi to tím pravým hákem rovnou do čela nandal, to se musí nechat.

Předstírám ochablost. Stočím hlavu do strany a tváří se tisknu k udusané hliněné podlaze zápasnického ringu. Náhle v tom perverzním davu zachytím pohyb. Někdo se snaží protlačit až ke hrazení.

Lee. Nejspíš se utrl z práce.

Svalnaté paže si založí na rozložené hrudi. Jeho čistounká tunika kurýra v tomhle doupěti šupáků svítí na sto honů. Pak ke mně pobaveně zvedne obočí.

V duchu slyším jeho hluboký hlas: *Přestaň si s ním hrát, Meryn. Prostě to skončí, máme před sebou celý večer.*

Samozřejmě má pravdu. Mnohem radši už bych mu seděla na klíně, než se válela ksichtem ve špíně téhle smrduté špeluňky.

Tak fajn. Je čas tuhle show ukončit.

Můj protivník se přiblíží. Znovu zasténám a čekám, až ho budu mít přesně tam, kde chci. Nemá sebemenší tušení o pasti, kterou jsem mu nachystala, i když je tak průhledná. I když tenhle trik používám skoro při každém zápase.

Ve skutečnosti ho vidět *nechce*, protože se díky mně cítí být na koni. Nepochybuj o tom, že právě on se stane mužem, který porazí Meryn Cooperovou, neblaze proslulou Toulavou kočku z Východní čtvrti.

Idiot.

Konečně. Dojde až ke mně, připravený mě popadnout, případně mě zasednout nebo začít škrtit – zkrátka udělat něco předvídatelného. V publiku se znovu vzedme řev, celý sál zuřivě běsní a všichni ti hráči, co jsou věčně na mol, se modlí, aby tu ženskou už dorazil a jim se vyplatila sázka na její prohru.

Skloní se ke mně a do tváře mě uhodí jeho smrdutý dech. A v tu chvíli to udělám.

Švihem nohy opíšu kruh kolem jeho stehna a vši silou ho kopnu do měkkého doličku pod kolenní jamkou. Pak se překulím stranou, pryč z jeho dosahu, a jedním skokem jsem na nohou.

„Kurva!“ Zhrouť se k zemi. Je to tvrdý pád, až podlaha pode mnou zaduní. Z plic mu s hlasitým chrčením unikne vzduch.

Vzepře se na rukou, ale než se stačí zvednout výš, udeřím. Kopnu ho do nosu a vychutnám si ten sladký zvuk, který vydává praskající chrupavka. Po tváři se mu řine rubínově rudá krev a odkapává na podlahu. Svalí se dozadu a dosedne na zadek.

Dřív, než se může vůbec pokusit se znovu sebrat, klesnu mu koleny přímo do rozkroku, abych ho udržela na místě. Pak ho přimáčknu k zemi a zasypu ho dalšími údery. Nehodlám ho zabít – bojuju tvrdě, ale ne zas tak moc. Rozhodně ale nedopustím, aby se zvedl.

Nezhojená, jizvami a mozoly pokrytá kůže na kotnících a rukou mi praská a mezi sevřenými prsty mi crčí krev. Na okamžik si dovoším vychutnat příval adrenalinu z bolesti a průzračné soustředění, jež mi dopřává.

Potom tomu maníkovi přitlačím předloktí na dýchací trubici, dokud se nezačne dusit. „Vzdávám se!“

Dám mu facku otevřenou dlaní. Jen tak, pro zábavu, a taky pro ten dramatický efekt, kdy se mu hlava stočí na stranu. „Nahlas. A hezky upřímně. Tak, aby tě slyšeli až na hradě!“

„Vzdávám se!“

Dav propukne do zlostného mručení. Pustím soupeře ze sevření a postavím se, abych si utřela krev z čela. Pořadatel dnešního turnaje, zavalitý chlap s tlustým knírem, vstoupí do ringu, zvedne nad hlavu moje zápěstí a prohlásí: „Vítězem je Toulavá kočka! Další zápas za dvacet minut.“

Mince mění majitele a největší ranec shrábnou ti, kdo měli dost rozumu a vsadili svoje stříbrňáky na mě.

Pokaždé mě to trochu překvapí – to obrovské množství lidí, kteří si vsadili na toho druhého. Přestože jim statistika minulých zápasů jasně říká, aby to nedělali.

Do tváře mi přiletí ručník, a když si ho stáhnu z očí, spatřím Igora, svého trenéra a taky souseda, jak si mě pozorně prohlíží hnědýma očima a s neproniknutelným výrazem v ošlehané tváři. Přidřepnu u okraje ringu, překročím provaz směrem k němu a zvednu ruku na pozdrav.

„Vždycky přímou cestou k ranci prachů, co?“ zabručí Igor.

„Kdo, já?“ Zatřepetám řasami a nasadím sladounký hlásek. „Jemná dáma jako já by nikdy ani nepomyslela na něco tak vulgárního, jako jsou stříbrňáky. Mě zajímá jediné čaj o páté, šatíčky a klevety.“

„Dej bacha, zase ti bude krvácet ta rána na čele.“ Igor mi do ruky vtiskne moji výhru. „Dobrá práce, kotě. Na můj vkus jsi to ale trochu moc natahovala. Za ty bolestínský výkřiky by tě z fleku přijali do hereckého cechu.“

Pohodím rameny, zatímco počítám mince a v rychlosti kalkuluju. Za těch osm stříbrných z dneška nakoupím mámě v lékárně medicínu na další dva týdny. „Však to znáš, IGORE – lidi potřebujou naději. Všichni si to víc užijeme, když si budou myslet, že fakt mají šanci něco vyhrát.“

„Hlavně když vyhraješ ty, zlato.“ Podá mi láhev s vodou a já ji hltavě vypiju. „Za dva týdny chystá Davey zápas pro Colbridge. To je ten slizkej hajzlík z loňska, pamatuješ? Dáš si s ním další kolo?“

Prokřupu si krk a v zaplněném sále hledám očima Leeho. Ani s mojí neobvyklou výškou není snadné to moře hlav přehlédnout.

„Jasně, pokud zařídíš, aby kurz hrál do karet jemu. Apatykář už zase zvedl ceny. Nejspíš se některý ingredience pěstujou blízko fronty a těžko se shánějí. Příště bych ráda viděla dvakrát tolik co dnes.“

Igorova věčně zachmuřená tvář se zakaboní ještě víc. Vždycky vypadal nešťastně, co ho znám – to jest celý můj život.

Nejspíš se chystá mi nabídnout, že mi s náklady na máminy léky pomůže, což už roky pravidelně odmítám. Každý má hluboko do kapsy.

Nebudu Igorovi ujídat z talíře. Zvládneme to, jako vždycky.

Právě v té chvíli se mi okolo ramen ovine čísi teplá paže a mě v nose zašimrá známá vůně sosnového mýdla, která mě okamžitě uklidní. Opru se o Leeho pevné tělo a zvednu oči k jeho tváři – k ostře řezané bradě pokryté lehkým strništěm a k jeho čarovným očím, modrým jako samo moře.

Nevynechá jediný můj zápas a mě to pokaždé potěší. Je fajn mít zas jednou vedle sebe někoho, kdo mě dokáže neochvějně a spolehlivě podpořit.

Lee po mně vrhne úsměvem tak nestydatým, až musím sevřít stehna, a když zvedne ruku, drží v ní malý cinkající měšec.

„Bezva zápas, kotě. Kup svý sestře ode mě něco pěknýho k svátku.“ Šoupne mi měšec do kapsy a já si stoupnu na špičky, obejmu ho kolem krku a stáhnou si k sobě jeho obličej. Toužím po jeho doteku.

Než ho s mozkiem ponořeným do roztoužené mlhy stačím políbit, zaslechnu odkašlání. Zvednu oči.

„Zaskočím za Daveym kvůli tomu zápasu,“ prohodí Igor, který nervózně přešlapuje. „Tak vás nechám. Ještě se za mnou před odchodem zastav, Meryn.“

Otočí se a spěšně odkráčí. Nedokážu zadržet smích, který se ze mě řine. „Chudák Igor! Asi ho děsně pohoršujeme.“

Lee mi věnuje líný úsměv. Rukama mi sevře boky a v tom dotyku je plno temných příslibů. Skloní rty k mému uchu. „Ještě že mi neumí číst myšlenky,“ zašeptá a jeho horký dech vyžene můj tep do závratných výšek. „To by se na mě už nikdy ani nepodíval.“

Přitisknu se k němu blíž, ale náhle se nedaleko strhne nějaká mela. Jakýsi pobuda si k nám razí cestu davem.

Zastřený pohled očí se zažloutlým bělmem se upírá na mě.

„Ty děvko!“ křikne hlasem opilce a klopýtá kupředu. „Ty sázky jsi narafičila, ty zasraná krávo! Já to vím!“

Zasměju se. „Touhle smradlavou hubou líbáš svoji mámu?“

Lee tu scénu klidně pozoruje, jen nakrátko pobaveně zvedne koutky.

Ten chlap vytáhne z kapsy nůž a v tlumeném světle se zaleskne ostří. Pokaždé se najde pitomec, co se nemůže smířit s tím, že jsem vyhrála, a nechá se drobátko unést.

„Kvůli tobě jsem přišel o poslední stříbrňáky! Za to mi zaplatíš.“

Mávne nožem směrem ke mně, ale než stačí udělat další krok, už jsem v pohybu. Ostrým kopem mu zasáhnu zápěstí a nůž mu vypadne z dlaně. Než se vzpamatuje, zachytím ho v letu a bleskurychlým pohybem mu přitisknu čepel k ohryzku.

„Tak copak jsi měl za lubem? Co jsi chtěl? Pustit se s touhle ubohou kudličkou do ženský, co právě před vyprodaným sálem vyhrála brutální mač? Ukázat mi, jak skvěle se tou smrtelně nebezpečnou zbraní umíš ohánět?“

Přimáčknu nůž ještě těsněji k jeho krku a zpod čepele začne vytékat červený potůček krve. Chlap sebou škubne. Do nosu mě udeří pach moči a mně dojde, že se pochcal. Ubožák.

„To máš za to, že vsázíš proti ženský. A teď odtud padej. Jestli ještě někdy na zápase uvidím ten tvůj ksicht, tak tě dorazím.“

Maník po mně šlehne posledním zuřivým pohledem, otočí se na podpatku a jako krysa zmizí v davu. Nikomu nestojí ani za pohled. Každý už se chystá na další zápas.

„Idiot zasranej,“ uleví si Lee tlumeně. Pak mi obrovskou dlaní sevře ruku, obrátí se do davu a odtáhne mě až ke shluku stolů a židlí na vzdáleném konci skladiště. Usadíme se a on spěšně otevře batoh, který si přinesl, a vytáhne dezinfekční mast a pár náplastí.

Přítáhne k sobě židli, na níž sedím, dlouhými prsty mě pevně uchopí za bradu a opatrně mi začne na čelo nanášet štiplavou mast. Žádný muž se mě nikdy tak něžně nedotýkal.

„Drž klidně, kočičko,“ pronese a jeho strohý tón nepřipouští námitky. „Tohle vůbec nevypadá hezky.“

Tohle je náš pozápasový rituál, který dodržujeme už rok, od prvního zápasu, na který přišel. Já schytávám rány a on mi je ošetřuje. Líbí se mi to víc, než jsem ochotná přiznat – ten fakt, že o mě někdo pečuje.

Poznali jsme se na tržišti v Severní čtvrti. Šla jsem vyzvednout Saelu ze školy, když vtom se jednomu koňskému handlíři splašil kůň a utrlh se. Namířil si to přímo k mojí mladší sestře a já byla moc daleko, než abych mohla něco udělat. V tu chvíli jsem si byla jistá, že mi umře před očima a já budu úplně bezmocná.

Náhle se před koněm jedním skokem objevil Lee, pozvedl ruce v uklidňujícím gestu a ten kůň... přestal jančit. Ukonejšil to obrovské zvíře a mojí sestře zachránil život.

Šla jsem mu poděkovat, a sotva se naše oči střetly, věděla jsem, že budu jeho. Jenom výjimečný muž dokáže zkrotit to, co je divoké.

„Naštval tě? Ten chlap, co po mně vystartoval?“ zeptala jsem se ho. Byl nezvykle zamlklý.

Lee na mě upřel oči, hluboké a neproniknutelné. „Nepochyboval jsem, že Toulavá kočka se o sebe postará. Ale byl bych radši, kdybys ty zápasy neprotahovala. Tahle zranění jsou zbytečná. Jednoho dne, Meryn... jednoho dne bys mohla narazit na někoho, kdo tě přechytračí. A přijde to jako blesk z čistého nebe.“

Prstem mě pohladí po tváři. Vylezu mu na klín a přitáhnu ho k sobě, co nejbliž. „Děkuju,“ zašeptám s ústy na jeho rtech. „Za to, že mě ošetřuješ. Že ti není fuk, když dostanu nakládačku.“

Lee si namotá na ruku moje vlasy, pevně mě přidrží a přitiskne svoje ústa k mým. Druhou rukou mi obejmě bedra a přitáhne si mě ještě blíže do klína, kde už cítím, jak pode mnou tvrdne. Zasténám mu do pusy, on se odtáhne a svlékne mě pohledem.

„Dnes večer přijdeš ke mně,“ proneše, a není to otázka, ale rozkaz.

Lee má sám pro sebe malý byt v jednom domě v Severní čtvrti, přestože v něm coby hradní kurýr bydlí jen zčásti. Často si utrhne pár hodin spánku mezi služebními povinnostmi přímo v noclehárně na hradě. Bývám u něj tak často, jak to jen jde, ale kvůli matčinu zdraví a péči o Saelu s ním netrávím ani zdaleka tolik času, kolik bychom si oba přáli.

Už se chystám souhlasit, když uslyším vážný hlas, jak mě volá. „Meryn!“

Davem se k nám spěšně prodírá Igor a tváří se ustaraně. „Kolují zvěsti. Z Východní čtvrti už zase zmizelo dítě.“

Sevře se mi žaludek. Vymaním se z Leeho objetí a vstanu. „Popis?“ „Děvče. Asi tak deset let. Říkají... prý má tmavé vlasy a světle hnědé oči.“

Nel

Rychle pohlédnu na Leeho. Už přemýšlím, jak se nejrychleji dostanu domů.

„Utíkej,“ řekne Lee, který už taky vstal. „Musíš.“ Přikývnu.

„Meryn,“ namítne Igor, „může to být sto jiných děvčat.“

Já ho ale nevnímám. Už si razím cestu zdivočelým davem a srdce mi buší v horečném staccatu. Do dlaní mě píchají třísky, když prudce rozrazím vrata představující východ ze skladiště, a hned nato jako obvykle ucítím ledovou pěst studeného nočního vzduchu. Vystřelila jsem ven tak rychle, že jsem si zapomněla posbírat věci nebo na sebe aspoň hodit ošoupaný kabát, ale Igor mi ho určitě později přinese.

Kdo by taky potřeboval kabát, když se v něm panickou hrůzou vaří krev?

Ulice Jižní čtvrti, té, co leží od hradu nejdál, jsou jako vždycky děsivě temné a ponořené do mlhy. Zdejší obyvatelům nestojí za to utrácet svých pár drobných za osvětlení pouličních pochodní. Temnotě téhle čtvrti stejně neuniknou, tu mají zažitou hluboko v kostech.

Do Jižní čtvrti člověk zamíří jen tehdy, když se chystá udělat něco nezákonného, zapovězeného nebo jinak morálně odsouzeníhodného. A pár pochodní už tomu nezabrání.

Rychle v duchu počítám. Normální trasa z Jižní do Východní čtvrti zabere nejmíň pětáctýřicet minut, když to vezmete po hlavní cestě přes Centrální. Já jsem ale díky dlouhým a svalnatým nohám hodně rychlá. A umím se proplést celým městem tak, jak to dokážou jen ti, kdo se tu narodili.

Zvládnu to za dvacet minut, možná i za čtvrt hodiny, když to vezmu úzkými uličkami.

Takže se zhluboka nadechnu, dodám si odvahy a začnu sprintovat podél řady zchátralých skladištních budov. Nohy mě ženou skrze špinavé tržiště v Jižní čtvrti a hned nato se ponořím do úzkých nájemných uliček, části města, která hraničí jak s Centrální, tak Východní čtvrtí.

Vzduch tady čpí chudobou a já se snažím dýchat pusou, abych se vyhnula zápachu z nemytých těl. Ačkoli Jižní čtvrť je ta nejubožejší, není o moc lepší než Východní; v královském městě Sturm frostu žádná opravdu blahobytná čtvrť vlastně není.

Jistě, občas se k nám donesou zvěsti o tom, jak okázale si žijí Spoutaní. Přinejmenším oni se nemusí strachovat, že jim uprostřed noci unesou děti z postýlek.

Saela!

Ta představa mě nakopne. Znovu naberu rychlost. Plíce i nohy mám jako v ohni. Když se blížím k hranici Centrální a Východní čtvrti, všimnu si, jak se nad tím vším zlověstně tyčí hrad krále Cyrila; klene se nad městem jako hradba z tvrdého šedého kamene a zářivé světlo jeho zdí dopadá až do ulic v podhradí.

Shýbám se před prádelními šňůrami a přeskakuju rozbité dlažební kameny, rychleji, rychleji, rychleji. Pádím podél hranic Východní čtvrti, až se konečně ocitnu na náměstí s tržišťem, které leží v naší čtvrti.

Nočním vzduchem se nese pláč nějaké matky. *Prosím, bohyně, nedopust' to!*

Z mlhy se vynoří shluk lidí natěsnaných k sobě. Tlačím se davem a odstrkávám z cesty své sousedy, dokud se neocitnu přímo uprostřed.

Ať to není moje máma, ať to není máma!

Žena zhroutená na dlažbě ke mně zvedne uplakané oči. Je to paní Sawyerová, švadlena, která bydlí jen pár ulic od nás. Její muž a starší synové ji obklopují. Znovu zasténá.

„Leeso!“ křičí. „Leeso!“

Moje úzkost trochu povolí, ale nezmizí.

Leesa Sawyerová je jednou z dobrých kamarádek naší Saely ze základní školy. Vždycky žadoní, abych jí ukázala, jak zasadit pořádnou ránu, jenže já vím, že její upjatí rodiče by s tím nesouhlasili. Leesa má zářivé oči, je s ní legrace a je chytrá. Nebo byla.

Právě teď se Leesa stala poslední položkou na seznamu zmizelých dětí, který se pořád prodlužuje.

Couvám pryč od davu a snažím se uklidnit svůj dech, ještě přerývaný z divokého běhu. Pak zamírím k domovu. Všechna obydlí tady jsou hrázdné domy ze dřeva a kamene a ten náš není výjimkou, přestože je nižší než ty sousední. Můj táta vždycky tvrdil, že má v plánu přistavět patro.

Samozřejmě, ani on se nevrátil z války, aby svůj slib splnil.

Namírím si to do naší ztemnělé uličky a slyším, jak se od kamenných domů odráží ozvěna mých kroků. Všimnu si, že došky na naší střeše potřebují vyměnit. Další úkol na další den.

Uvnitř vládne tma, až na jedinou svíčku hořící na holé krbové rímse v obývacím pokoji.

Máma přechází sem a tam, tmavé vlasy rozcuchané, až připomínají vrabčí hnízdo. Něco si pro sebe mumlá a tahá se za moly prolezlý župan, který si oblékla naruby. Když mě uvidí, oči se jí rozsvítí prázdným, hrozivým světlem a já si říkám, jaká cizinka na mě dnes čeká.

Přepadne mě obava. Když je v tomhle stavu, nepoznává mě. Nepoznává nikoho, je ztracená ve svém vymyšleném světě. Někdy je přitom moc milá a láskyplně cukruje, ale jindy se chová agresivně, rozbíjí náš skrovný majetek a občas vztáhne ruku i na nás.

Když to na ni přijde a já nejsem doma, Saela ví, že se má zamknout v našem pokoji. Druhý klíč mám jenom já.

„Lumino!“ vykřikne máma ztrápeně. Rozběhne se ke mně a pevně mi sevře paži, až to bolí. „Ach, Lumino. S dvojčaty dneska není k vydržení. Pořád tě hledají a vůbec mě neposlouchají, ani trochu, vůbec...“

„To nic, mami.“ Něžně ji pohladím po vlasech, aby se utišila. Lumina a dvojčata – ať je to kdokoli – patří mezi její obvyklé halucinace. „Pojď si lehnout. A já je pošlu pryč, dobře?“

Odvedu ji do jejího pokoje a pomůžu jí, aby se uložila na hrbolatou matraci. Pak sáhnu po lahvičce s medicínou na nočním stolku, po té, co kupujeme od apatykáře. On i doktor shodně tvrdí, že pomáhá tišit záchvaty, a někdy to tak opravdu je. Často se ale stává, že ji zpátky nepřivede vůbec nic. Nechám ji spolknout plnou lžici husté, čpavé tekutiny barvy bláta a přikryju ji kousavou, tenkou dekou.

Máma si svou dávku bez námitek vezme a sotva jí hlava spočine na polštáři, začnou se jí klížit víčka. Se sevřeným srdcem ji pozoruju. Bolest z toho, že musím svoji vlastní mámu zdrogovat do úplné otupělosti, nikdy nepřebolí. Konečně začne pravidelně oddechovat a já spěchám za Saelou.

Jak jsem předpokládala, Saela zamkla dveře od našeho pokoje. Vytáhnu svůj klíč a otevřu si.

Sestřička leží schoulená na své malé posteli a tvrdě spí, vlasy rozhozené na chabě vycpaném polštáři. Je jí deset, vlastně skoro jedenáct – stejně stará je i Leesa Sawyerová.

Ve spánku se Saela nesmírně podobá našemu otci, tátovi, kterého nikdy nepoznala. Má jeho neústupnou bradu, stejný orlí nosík. Moje vlastní vzpomínky na něj během let vybledly, ale díky ní se mi zase živě vrací.

Posadím se k ní na postel a prstem jí přejezu po jemné tvářičce. „Nedopustím, aby se ti něco stalo,“ zašeptám a v hrudi najednou cítím až dravý ochranný instinkt. „To ti slibuju.“

Toho odporného děsu, kdy se mi žaludek svíjí strachy – toho už mám fakt plné zuby. Mám plné zuby života, v němž jako ovce přijímám fakt, že nad ničím nemám kontrolu, že naše děti můžou kdykoli prostě zmizet a nikdo nehne ani prstem, aby tomu zabránil.

Dnes večer jsme vyvázly jen o tenoučké vlásky.

A jestli celou tuhle hrůzu někdo brzy nezastaví... udělám to já.